

Zmarł Jan Jarco – człowiek wiary, pracowitości i pokory

Był jednym z pierwszych członków supernumerariuszy w Polsce. Pierwszym, który odszedł już do Nieba. Z żoną Anną wychował siedmioro dzieci. Przetłumaczył na język polski wiele ksiąg św. Josemarii.

17-12-2012

W niedzielę, 9 grudnia 2012 zmarł Jan Jarco, dziennikarz, publicysta, popularyzator myśli Jana Pawła II, rzecznik pojednania polsko-ukraińskiego i polsko-litewskiego, tłumacz dzieł założyciela Opus Dei, św. Josemaríi Escrivy oraz siedmiotomowych „Rozmów z Bogiem” Francisco Fernandez Carvajala. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Podkowie Leśnej w sobotę, 15 grudnia i zgromadziły liczne grono przyjaciół, znajomych i współpracowników.

Podczas Mszy św. w kościele św. Krzysztofa przypomniano drogę życia zmarłego publicysty. Urodził się w 1942 roku w Ciścu koło Żywca. W 1968 roku ukończył filologię rosyjską na Uniwersytecie Jagiellońskim, po czym rozpoczął pracę jako redaktor w Instytucie Wydawniczym „PAX”. W publikacjach na łamach tygodnika „Kierunki” specjalizował się w

tematyce ekumenicznej i w sprawach Kościołów chrześcijańskich.

Zajmował się badaniami nad historią chrześcijaństwa na Ukrainie, Białorusi i Rosji. W 1978 roku obronił pracę doktorską na temat twórczości literackiej Wasilija Szukszyna.

Wybór kard. Karola Wojtyły na papieża w 1978 r. rozpoczął nowy etap w jego życiu. Pasją, której oddał się całkowicie, stało się upowszechnianie nauczania i wiedzy o działalności Ojca Świętego. Od początku pontyfikatu, korzystając z nasłuchu Radia Watykańskiego i innych rozgłośni, redagował stałą rubrykę „Z nauczania Jana Pawła II”. Uczestniczył jako dziennikarz w pielgrzymkach Jana Pawła II do Irlandii, USA i Hiszpanii. W wydanym przez Instytut Wydawniczy PAX cyklu książek poświęconych pielgrzymkom papieskim był tłumaczem wielu homilii i przemówień. Chcąc dotrzeć

z nauczaniem papieskim do młodzieży współpracował m.in. z ks. Franciszkiem Blachnickim przy redagowaniu czasopisma Ruchu Światło-Życie „Głos Papieża Jana Pawła II”. Później także jako pracownik Katolickiej Agencji Informacyjnej tłumaczył liczne homilie, przemówienia i środowowe katechezy papieskie.

Pod koniec lat osiemdziesiątych wiele pracy poświęcił zagadnieniom związanym z 1000-leciem chrztu Rusi. Jego zaangażowanie w problematykę Kościoła na Wschodzie stworzyło okazję do rozmowy na temat pojednania polsko-ukraińskiego z rezydującym w Rzymie grekokatolickim arcybiskupem większym Lwowa kard. Myrośławem Lubacziwskim (w 1985 r.). Był współautorem monumentalnego dzieła ukazującego milenium Chrztu Rusi. W ramach obchodów milenijnych na

zaproszenie Rosyjskiej Akademii Nauk wygłosił w Moskwie referat pt. „Święty Andrzej – Apostoł Rusi”.

Angażował się też w działalność publicystyczną w innych dziedzinach. Jako dziennikarz uczestniczył w I Zjeździe NSZZ „Solidarność” w Gdańsku i w pracach Biura Informacji Prasowej NSZZ „Solidarność”. Tłumaczył teksty dla wydawnictw podziemnych, pisał do prasy niezależnej. W latach 1987-1994 był publicystą Katolickiego Tygodnika Społecznego „Ład” wydawanego przez Ośrodek Dokumentacji i Studiów Społecznych. W tym samym wydawnictwie przygotował kilka numerów pionierskiego na polskim rynku pisma „Pobratymcy”. Pracował także w tygodniku „Spotkania”, współpracował z redakcją miesięcznika „Znaki Czasu” i pismem II Ogólnopolskiego Synodu Plenarnego „Kurier Synodalny”. W

latach 1992-1994 był kierownikiem
działu w Ośrodku Studiów
Wschodnich w Warszawie przy
Ministerstwie Współpracy
Gospodarczej z Zagranicą.
Współpracował przy redagowaniu
Encyklopedii Solidarności.

Aktywnie uczestniczył w życiu
parafialnym i społecznym w swojej
„małej ojczyźnie z wyboru” –
Podkowie Leśnej, w której mieszkał
od 1971 roku. Blisko współpracował
z wieloletnim proboszczem
miejscowej parafii św. Krzysztofa, ks.
Leonem Kantorskim i z Parafialnym
Komitetem Pomocy Bliźniemu. Był
jednym z inicjatorów mszy św. w
intencji pojednania polsko-
ukraińskiego w obrządku
grekokatolickim, sprawowanej 3
czerwca 1984 roku w
podkowieńskim kościele. A we
wrześniu tego roku przygotował
również w Podkowie spotkanie
pojednania polsko-litewskiego. Za

zasługi na rzecz lokalnej społeczności, a w szczególności za działania służące pojednaniu polsko-ukraińskiemu otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Podkowy Leśnej.

W czasie Mszy pogrzebowej przypominano, że Jan Jarco zmarł tuż po północy 9 grudnia, czyli w drugą niedzielę Adwentu, która poświęcona jest w Kościele w Polsce pomocy Kościołowi na Wschodzie.

W latach osiemdziesiątych zainteresował się Opus Dei i starał się już wtedy w miarę możliwości upowszechniać w Polsce nauczanie św. Josemarii Escrivy o uświęceniu pracy i życia rodzinnego. Gdy Opus Dei zaczynała swą stałą pracę apostolską w Polsce w roku 1989 zaangażował swoje siły propagując wśród przyjaciół i znajomych ducha Dzieła. Został jednym z pierwszych członków supernumerariuszy w

Polsce. Z żoną Anną wychował siedmioro dzieci.

Święty Josemaría mawiał, że należy *tapetować* świat pismami zawierającymi dobrą doktrynę. Jan Jarco, dzięki swojej imponującej pracy jako tłumacza i publicysty, spełniał to zadanie. Jesteśmy Mu za to bardzo wdzięczni.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/zmar-jan-
jarco-czowiek-wiary-pracowitosci-i-
pokory/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/zmar-jan-jarco-czowiek-wiary-pracowitosci-i-pokory/) (06-08-2025)